

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 23.

Extraordinair Session.

17de Møde.

⌘ Tirsdagen den 18de Septbr.

(Fortf.)

J. N. Hansen (fortsat): Det Forsvar altsaa (for paa en absolutistisk Maade at give en Valglov), som hentes fra at henvise til den uhyggelige Tilstand, der slet ikke stod i Forbindelse med dette Spørgsmaal, er efter min Mening bygget paa overordentligt svage Grunde. — Med Hensyn til Lovgivningen, saa har den høie Premierminister i sit Forsvar for den Myndighed, der gives Rigsraadet, rigtignok stillet sig paa en overmaade løs Grund. Han siger: „Det kan gaae meget godt, naar Regjeringen og Rigsraadet komme godt ud af det med hinanden“. Ja! det er sandt, saa kan det gaae meget godt; men, hvad den høie Minister skylder Beviset for, er, at Folkerepresentationen kan have nogen Myndighed, naar der ikke er et godt Forhold mellem den og Regjeringen; thi det er dog egentlig det, det kommer an paa, naar man i den Henseende skal tale om Beviser, der ere holdbare.

Med Undtagelse af disse Punkter skal jeg endnu fremsætte et Par Bemærkninger om Offentligheden, da jeg hører, at den ærede Minister ikke anseer Offentlighed for at være saa meget nødvendig i en constitutionel og fri Forsatning. Jeg gaaer ud fra, at Ministeriet maa have havt Grunde for, at det ikke strax har indført Offentlighed som en Bestemmelse i Udkastet. Hvilke disse Grunde kunne være, kan man ikke vide; men man er dog, saalænge ikke andre Grunde foreligge,

berettiget til at troe, at det har været Hensyn til Stemningen i det vordende Rigsraad; thi, var Ministeriet fuldkommen overbevist om, at Stemningen i Rigsraadet vilde være for Offentlighed, troer jeg ikke, at det vilde have undladt at indføre denne, forsaavidt det selv var for den, hvilket jeg rigtignok nærer nogen Tvivl om efter den ærede Cultusministers Udtalelse. Men, naar Ministeriet er gaaet ud fra hiint Hensyn, ligger jo allerede deri den Tvivl, der ligefrem, synes mig, maa gribe de Allerfleste, at det ikke vil lykkes at faae en saaledes sammensat Forsamling til at bestemme sig for Offentlighed, naar det ikke forud er givet i Forsatningen, at denne skal finde Sted. Først skal jeg gjøre opmærksom paa, at Affattelsen af § 39 giver ikke engang efter sin Ordlyd Ret til at beslutte fuldstændig Offentlighed; thi der staaer kun, at Rigsraadet bestemmer: „om og hvorledes dets Forhandlinger skulle bringes til almeen Kundskab.“ Heri ligger, at Forhandlingerne ikke forudsættes at skulle foregaae offentlig; der henstilles blot til Rigsraadets Bestemmelse, „om og hvorledes“ de skulle „bringes til almeen Kundskab“; men det er dog noget aldeles forskelligt, at „de foregaae offentlig“ og at de „bringes til almeen Kundskab“, f. Ex. gennem et Blad. Nu har jeg rigtignok seet, at dette Ministerium har igennem en Andens Mund sagt, at det meente, at der efter denne Paragraph dog kunde blive fuldstændig Offentlighed; men jeg veed ikke, om dette Ministerium er fuldkommen sikret paa bestandigt at kunne staae ved Styret; thi efter denne Paragraph maa det være Rigsraadets Magt og Myndighed ene underkastet, senere at suspendere den Offentlighed, som det muligens først har vedtaget. Dette er idetmindste